

FARSTA-BLA

Nr 4 — Årg. 11 1967

225 ALKOHOLMISSBRUKARE BOR INOM FARSTAOMRÅDET

Alkoholskadorna är ett av våra allvarligaste samhällsproblem. År 1913 fick vi en lag, som gav samhället möjlighet att inskrida i individuella fall av alkoholmissbruk. Den 30 juni 1916 höll nykterhetsnämnden sitt första sammanträde.

Ordet nykterhetsnämnd har väl ofta haft en mindre angenäm klang i våra öron. Spritmissbrukarna själva har väl ofta haft den inställningen, att nykterhetsnämnden är till för att "sätta fast oss" eller "att bura in oss". Säkert har också många hustrur, släktingar och

vänner till spritmissbrukare dragit sig för att vända sig till nykterhetsnämnden av samma orsak. De har inte velat bidra till att sätta fast eller bura in någon.

Vi beslöt att syna nykterhetsnämndens verksamhet i sömmarna. Efter sammanträffande med nämndens konsulent Erik Svensson, där vi bokstavligen fick famnen full av informationer och adresser, fortsatte vi ut till de s.k. distriktsbyråerna i söderort.

Vi besöker Farsta distriktsbyrå vid Hökarängsplan och tas emot av inspektör Vera Jonsson, en liten dam med ett stort charmerande

leende, van sedan elva år att tampas med alkoholmissbrukare i alla åldrar och samhällskategorier. Man beundrar onekligen all den uthållighet, som måste finnas inom en människa som utövar detta yrke.

— Alla vänder sig ifrån dem, men det får inte vi göra, säger fru Jonsson. Vi får aldrig tappa modet. Vi måste lära oss konsten att bryta igenom garden de har. Varje anstaltsintagning mot deras vilja är ett misslyckande för oss. Vi vill hjälpa och åter hjälpa. De måste få stöd om de skall orka fortsätta. Återfall får de alltid, det måste
(Forts. sista sid.)

225 alkoholmissbruk .

(Forts. från sid. 1)

man räkna med. Då måste vi hjälpa dem över.

Vi undrar om man efter elva år lärt sig hur man skall "ta" dem.

Fru Jonsson har tydligen ingen patentmedicin.

— Det vet man väl aldrig riktigt, man stöter ständigt på nya beteendemönster. Man måste känna för varje fall. Man får ta nya tag. Men det finns ingenting, som gör mig så besviken, som när någon dör för mig. Under tiden man ordnar för dem kan en olycka ske. Det finns ju så många risker för den berusade. Han går ständigt i livsfara. — Trots allt så är ju våra hjälpmöjligheter ofta otillräckliga —.

Vi nämner inackorderingshemmet i Bandhagen.

— Visst är det mycket fint, men alldeles otillräckligt, det behövs mycket flera platser.

Det finns omkring 225 alkohol-

missbrukare i Farsta distrikt. En del av dem är pensionärer, som kommer och hämtar sin pension hos nämnden i småposter. Finge de ut hela summan på en gång skulle den vara slut första dagen. När vi ser fru Jonsson sitta bakom det stora skrivbordet slår oss tanken, är hon inte rädd för sina klienter?

— Det händer att de har hotat mig, men det har aldrig gått längre än till hot. Men ofta tycker jag synd om de kvinnor som lever tillsammans med alkoholister. Som står ut år efter år. Kan någon begripa hur de kan hålla ut? Det är en fråga som inte finns något svar på.

Vi frågar fru Jonsson om hennes egen inställning till alkohol.

— Jag sitter ju här och predikar nykterhet för dem, hur skulle det då se ut om jag själv smakade alkoholhaltiga drycker. Varför skulle jag anse mig själv stark nog att behärska denna kraft, när jag inte tror någon annan om att kunna göra det.